31 d'agost: Sant Ramon Nonat, religiós

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,31-40): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà en el seu tron gloriós. Tots els pobles es reuniran davant seu, i Ell destriarà la gent els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres, i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra.

»Aleshores el rei dirà als de la seva dreta: 'Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm'.

»Llavors els justos li respondran: 'Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?'. El rei els respondrà: 'Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu'».

«Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui fem memòria d'un sant el naixement del qual ens interpel·la tots. Es tracta de sant Ramon Nonat (1204-1240). La tradició, en efecte, l'anomena així: "nonat" (és a dir, no nascut), perquè va ser extret del cos de la seva mare —traspassada el dia anterior— fent servir una arma de tall (l'equivalent a una cesària). En realitat, des del punt de vista espiritual, tots som uns "nonats" fins que no rebem el baptisme, el sagrament de la "re-generació".

Ens sorprenem de la circumstància peculiar d'aquest sant i resulta que als nostres dies hi han molts "nonats". I això per a no esmentar la xacra de l'avortament: quants nonats! Milers, cada any! (un de sol ja seria massa!). Tot plegat, un problema que ens supera. Que Déu s'apiadi de nosaltres!, i ho confiem a les seves mans, car «tots els pobles es reuniran davant seu, i Ell destriarà» (Mt 25,32), és a dir, Ell discernirà el cor de cadascú.

Sent jovenet, als 21 anys, Ramon sentí parlar de Pere Nolasc, el fundador de l'Ordre dels Mercedaris, i ingressà en aquesta congregació. Els mercedaris tenien per missió redimir els cristians captius dels musulmans. Sant Ramon viatjà a l'Àfrica on es lliurà a la tasca de predicar, consolar, guarir, acompanyar captius dels pirates barbarescos, àdhuc oferint-se com ostatge per a l'alliberament d'alguns d'ells. Al sant d'avui ben bé se li poden aplicar les paraules de Jesús quan deia: «Era foraster, i em vau acollir (...); estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (Mt 25,35-36).

Tot això ens podria semblar cosa d'altres temps. Però, a les nostres "perifèries", per ventura no estem envoltats de captius de tota mena? Malalts, "descartats", esclaus de drogodependències... No!, no són coses del passat. De «pobres sempre en tindreu entre vosaltres» (Jn 12,8). I el Senyor ressuscitat és present entre nosaltres, de manera que també a nosaltres ens podrà dir: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40).